

РЕШЕНИЕ

№ 10500

гр. София, 17.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 18.02.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **12695** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211, ал. 1, вр. чл. 214, ал. 1, т. 1 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) вр. чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Т. С. Т., ЕГН [ЕГН], чрез адв. С. Д. със съдебен адрес: [населено място], район О. купел, [улица], ет. 1, ап. 3, срещу Заповед № 8121К-11871/04.11.2025 г. на Министъра на вътрешните работи, в частта по т. 2 – за временно отстраняване от длъжност на жалбоподателя за срок от 2 /два/ месеца на основание чл. 207, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

С жалбата се оспорва т. 2 от Заповед № 8121К-11871/04.11.2025 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 207, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е образувано дисциплинарно производство и жалбоподателят е временно отстранен от длъжност за срок от два месеца, считано от 11.11.2025 г. Твърди, че актът в тази му част е незаконосъобразен, постановен в противоречие с материалния закон и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Поддържа, че макар да е налице образувано дисциплинарно производство, липсва втората кумулативно изискуема предпоставка по чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР – обективна възможност служителят, с оглед заеманото от него служебно положение, да възпрепятства разкриването на обективната истина. Излага, че в заповедта не са посочени конкретни факти, обосноваващи подобна възможност, а са изложени единствено хипотетични съображения, без да е изяснена връзката между заеманата длъжност, нейните правомощия и риска от въздействие върху разследването. Навежда доводи, че жалбоподателят изпълнява функциите си в структура,

която е организационно и функционално отделена от органите по разследването, както и че дисциплинарното производство касае деяние, извършено извън териториалния обхват на службата му. Поддържа още, че липсват надлежни мотиви относно необходимостта от прилагане на мярката, което представлява съществено нарушение на формата на административния акт и пречатства съдебния контрол. Твърди и нарушение на принципите на презумпцията за невинност и съразмерност по чл. 6 АПК, доколкото мярката засяга правото на труд на жалбоподателя в по-голяма степен от необходимото за постигане целта на закона. Иска от съда да отмени заповедта в оспорената ѝ част.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, представлява се от адв. К., който моли съда да отмени обжалваната заповед като незаконосъобразна на изложените в жалбата съображения. Излага подробни съображения за основателността на жалбата в писмени бележки, депозирани в съда на 20.02.2026 г.

Ответникът – Министърът на вътрешните работи, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

СПП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София – град, след преценка на становищата на страните и въз основа на доказателствата по делото, прие за установено от фактическа страна следното:

На 14.10.2025 г., на територията на Г., в хода на провеждани оперативни-издирвателни мероприятия (ОИМ), със заповеди за задържане, издадени на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, са задържани служителите на Столична дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ – Т. С. Т., началник на 01 РСПБЗН (заповед № 267зз-34/14.10.2025 г.) и Д. Г. Г., началник на 05 РСПБЗН (заповед № 267зз-33/14.10.2025 г.). Задържането е осъществено във връзка с данни за извършено престъпление по чл. 277а, ал. 1 НК, по което е образувано досъдебно производство № 131/14.10.2025 г. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура – С., пр. пр. № 3253/2025 г. по описа на ОП – С..

За предприетите процесуални действия е уведомена Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“, като с писмо са изпратени материали от воденото досъдебно производство, а именно: постановление от 15.10.2025 г. за привличане на Т. С. Т. в качеството на обвиняем; протокол за разпит на същия от 15.10.2025 г.; протоколи за разпит на свидетелите Ц. Г. Б. – общински съветник в Общински съвет – Г. (14.10.2025 г.); Р. В. А. – кмет на Г. (15.10.2025 г.); Н. Б. С. – началник група „Криминална полиция“ при РУ – Г. (16.10.2025 г.); Л. С. С. – младши инспектор, група „Охранителна полиция“ при РУ – Г. (16.10.2025 г.); и В. Ц. В. – младши инспектор, група „Охранителна полиция“ при РУ – Г. (16.10.2025 г.).

С писмо № 1983р-18679/28.10.2025 г. (л. 14) от Директор гл. комисар А. Д. до Министъра на вътрешните работи е направено предложение за образуване на производство за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина по отношение на Т. С. Т..

След обсъждане на посоченото предложение, със заповед № 8121К-11871/04.11.2025 г. (л. 10) на Министъра на вътрешните работи е образувано дисциплинарно производство срещу Т. С. Т., поради наличие на данни за неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. В заповедта е прието, че на 14.10.2025 г., в землището на [населено място], област С., местност „Смиловица“, при проведени ОИМ, жалбоподателят и комисар Д. Г. Г. са били задържани при извършване на незаконни археологически разкопки с използване на три броя металдетектори, за което е образувано досъдебно производство № 131/14.10.2025 г. по описа на Окръжен следствен отдел при

Окръжна прокуратура – С., пр. пр. № 3253/2025 г. по описа на ОП – С..

В мотивите на заповедта е посочено, че неправомерното поведение на жалбоподателя е станало известно на служители при РУ – Г. и ОДМВР – С., както и на прокурори от ОП – С. и следовател при О. към ОП – С., с което е уронен престижът на службата и е осъществен съставът на дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР.

Със същата заповед, в частта по т. 2, жалбоподателят е временно отстранен от заеманата длъжност за срок от два месеца на основание чл. 207, ал. 1, т. 1 и ал. 2, във връзка с чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Като основание за прилагане на тази мярка е прието наличието на двете кумулативно изискуеми материалноправни предпоставки – извършено деяние, несъвместимо с етичните правила за поведение на служител на МВР, и уронване престижа на службата. Наред с това е отчетено, че заеманата от Т. С. Т. ръководна длъжност му предоставя възможност да въздейства върху служители и граждани, включително при събирането на писмени сведения, както и да възпрепятства или затрудни разкриването на обективната истина в рамките на дисциплинарното производство, посредством евентуално оказване на натиск за манипулиране на доказателства или даване на неверни писмени обяснения.

С писмо № 1983р-19303/06.11.2025 г. (л. 16) на жалбоподателя е отправена покана за запознаване със заповед № 8121К-11871/04.11.2025 г., като му е предоставен срок за депозиране на писмени обяснения до 14.11.2025 г. Писмото е връчено на Т. С. Т. на 11.11.2025 г., като на същата дата му е връчена и оспорваната заповед.

При така установеното от фактическа страна съдът направи следните правни изводи:

Оспореното решение е връчено на молителя на 11.11.2025 г., жалбата е подадена на 24.11.2025 г., видно от поставения върху същата входящ номер № 812100-22182/24.11.2025 г. по описа на МВР, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от материално и функционално компетентен орган. Съгласно чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР държавен служител в МВР може да бъде временно отстранен от длъжност с писмена заповед, когато срещу него е образувано дисциплинарно производство по чл. 207 ЗМВР и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина, като в този случай отстраняването се извършва от органа, образувал дисциплинарното производство.

В разглеждания случай в една и съща заповед – Заповед № 8121К-11871/04.11.2025 г. на Министъра на вътрешните работи – е разпоредено както образуването на дисциплинарното производство, така и временното отстраняване на жалбоподателя от длъжност. По делото не са представени непосредствени доказателства относно компетентността на органа, издал заповедта. Този факт обаче не е предмет на спор между страните. Освен това, на съда е служебно известно от водено предишно административно дело № 12667/2025 г. по описа на АССГ, че към датата на издаване на акта съществуват официални документи, удостоверяващи назначаването на Д. М. за министър на вътрешните работи, включително Решение на Министерския съвет (обн., ДВ, бр. 5/17.01.2025 г.). На тази база се приема, че заповедта е издадена от орган, компетентен по своята материална и функционална компетентност, и следва да се приеме за легитимен акт в производството по настоящото дело.

Заповедта е издадена в изискуемата писмена форма по чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР и съдържа реквизитите по чл. 59 АПК. От данните по административната преписка и събраните в

съдебното производство доказателства не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да водят до нейната отмяна на това основание.

В акта са изложени мотиви относно необходимостта от временно отстраняване от длъжност, като е посочено наличието на двете кумулативни предпоставки по чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР – образувано дисциплинарно производство и опасност служебното положение на жалбоподателя да затрудни разкриването на обективната истина, с оглед заемащата от него ръководна длъжност в системата на МВР.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за нарушаване на презумпцията за невиновност. Действително, съгласно националното и европейското право всяко лице се счита за невиновно до установяване на противното с влязъл в сила съдебен акт. Това обаче не препятства паралелното развитие на дисциплинарно производство при наличие на данни за дисциплинарно нарушение, нито изключва възможността за прилагане на предвидени в закона временни мерки. Временното отстраняване от длъжност не представлява санкция, а процесуална гаранция за законосъобразното протичане на производството и предотвратяване на евентуално неправомерно въздействие. Същото е изключение от конституционно гарантираното право на труд по чл. 48 от Конституцията и подлежи на стриктно тълкуване и приложение единствено при наличие на законовите предпоставки.

Спорът по същество се концентрира върху правилното приложение на материалния закон и по-конкретно – дали ли е втората предпоставка по чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР, а именно служебното положение на жалбоподателя да би затруднило разкриването на обективната истина.

Първата предпоставка е безспорно установена – дисциплинарното производство срещу жалбоподателя е образувано със същата заповед, с която е разпоредено и временното му отстраняване.

По отношение на втората кумулативна предпоставка по чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР съдът приема, че не е доказана и не е надлежно мотивирана, поради което оспорената заповед в частта ѝ по т. 2 е издадена в противоречие с материалния закон и следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

Правната уредба на временното отстраняване от длъжност по чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР предвижда изключителна процесуална мярка, която представлява ограничение на правото на държавния служител да изпълнява служебните си функции и да получава възнаграждение за тях. Поради това приложението на тази разпоредба предполага стриктно спазване на предвидените в закона предпоставки и надлежното им мотивиране от страна на административния орган. Съгласно утвърденото разбиране в съдебната практика, временното отстраняване от длъжност не може да се обосновава единствено с общи съображения за служебното положение на лицето или с абстрактна възможност за въздействие върху доказателствения процес, а следва да се основава на конкретни факти и обстоятелства, които обективно сочат на реална опасност служителят да затрудни разкриването на обективната истина в дисциплинарното производство.

В този смисъл следва да се приеме, че задължение на административния орган е да извърши индивидуализирана преценка на релевантните факти – включително характера на твърдяното дисциплинарно нарушение, кръга на лицата, които биха могли да бъдат разпитани като свидетели или да дадат сведения, служебните взаимоотношения между тях и дисциплинарно привлечения служител, както и степента, в която заемащата от него

длъжност би могла да му предостави възможност да влияе върху тези лица или върху събирането на доказателства. Само при наличие на такава конкретна фактическа обосновка може да се приеме, че е налице реална опасност от възпрепятстване на дисциплинарното разследване.

В разглеждания случай подобна индивидуализирана преценка не се съдържа в оспорената заповед. Административният орган се е ограничил до констатацията, че жалбоподателят заема ръководна длъжност в системата на МВР, от което е направен извод за възможност да оказва влияние върху служители и граждани. Подобно общо позоваване на ръководния характер на длъжността обаче не е достатъчно, за да се приеме наличието на втората материалноправна предпоставка по чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Не е установено съществуването на служебна или фактическа зависимост между жалбоподателя и лицата, от които следва да бъдат събирани доказателства, нито е изяснено по какъв начин служебното му положение би могло да се използва за оказване на натиск или влияние върху тях.

От събраните по делото доказателства се установява още, че значителна част от релевантните доказателствени действия вече са били извършени към момента на издаване на заповедта, като са снети писмени сведения от лицата, присъствали при установяване на твърдяното деяние, включително от подателя на сигнала, от кмета на [община] и от полицейските служители, участвали в оперативно-издирвателните мероприятия. Това обстоятелство допълнително поставя под съмнение необходимостта от прилагане на мярката по чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР, доколкото не се установява наличие на реален риск за възпрепятстване на събирането на доказателства.

Следва да се отчете и обстоятелството, че дисциплинарното производство е образувано във връзка с деяние, за което е образувано и наказателно производство, водено от органите на прокуратурата и следствието. Събирането на доказателства в рамките на това производство се извършва от независими разследващи органи, които не се намират в служебна подчиненост или зависимост от жалбоподателя. При липса на данни за конкретни опити за въздействие върху участници в производството или за други действия, насочени към възпрепятстване на разследването, предположението за подобна опасност остава хипотетично.

Наред с това съдът намира, че административният орган не е извършил необходимата преценка за съразмерност на приложената мярка, каквато се изисква от чл. 6 АПК. Съгласно този принцип административните актове и действия следва да засягат правата и законните интереси на гражданите в най-малка степен, необходима за постигане на целта на закона. Временното отстраняване от длъжност представлява съществена намеса в правната сфера на държавния служител, поради което може да бъде приложено само когато по-леките средства не биха били достатъчни за гарантиране на законосъобразното протичане на дисциплинарното производство.

В конкретния случай административният орган не е обсъдил възможността за прилагане на други организационни мерки, които биха могли да гарантират нормалното протичане на дисциплинарното разследване, без да се стига до временно отстраняване от длъжност. Липсата на подобна преценка сочи на несъответствие между тежестта на приложената мярка и преследваната с нея цел.

С оглед на изложеното съдът приема, че оспорената заповед в частта ѝ по т. 2 е постановена при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона, доколкото втората кумулативна предпоставка по чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР

не е доказана и не е надлежно мотивирана, поради което същата следва да бъде отменена като незаконосъобразна на основание чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК в полза на Т. С. Т. следва да се присъди сумата от 5,11 евро (пет евро и единадесет цента), равняваща се на 10,00 (десет) лева, представляваща внесена държавна такса по делото.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, 43 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед №8121К-11871/04.11.2025г. на Министъра на вътрешните работи за образуване на дисциплинарно производство в частта по т. 2 за временно отстраняване от длъжност на жалбоподателя за срок от 2 месеца на основание чл. 207, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 214, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати Т. С. Т., ЕГН [ЕГН] разноси по делото в размер на 5,11 евро (пет евро и единадесет цента), равняваща се на 10,00 (десет) лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: